

byen for at se til en gammel Kone, der for over fyrretyve Aar siden havde tjent paa Storeholt. Det var gerne Fru Berthas første Besøg, naar hun opholdt sig i det gamle Hjem.

Da de nærmede sig det lille Hus, hvor Konen boede, saae de en høj Mand komme ud derfra. Det var Pastor Gaardbo. Jytte kendte ham straks, Fru Bertha derimod først, da Præsten kom forbi og hilste.

„Gamle Bodil er da ikke syg?“ spurgte hun og standsede et Øjeblik.

„Nej — alt staar vel til. Hun vil sikkert blive glad for Deres Besøg.“

Præsten løftede igen lidt paa Hatten, og Damerne gik ind i Huset.

I en Armstol ved Kakkelovnen sad det gamle Menneske, der allerede havde været godt oppe i Aarene, dengang Fru Bertha var Barn. Nu var hun næsten halvfems. I hendes Skød laa en lille hæklet Muffe, hvori hun varmede Hænderne.

Hendes blege Øjne vandrede en Tid uforstaaende og lidt forskræmte frem og tilbage mellem Mor og Datter. Læberne mimrede.

„De kender vel nok min Datter,“ raabte Fru Bertha hende ind i Øret. „Hun har tidt besøgt Dem. Det husker De nok.“

„Naa — det er saa Frøken Bertha.“

„Nej, det er mig, der er Bertha. Og det der er min Datter. Jytte hedder hun. Saa veed De nok Besked, ikke sandt?“